

A Kúria a dr. Szabó Patrik Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Szabó Patrik ügyvéd) által képviselt felperesnek a dr. Mester & Társai Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Mester László ügyvéd) által képviselt alperes ellen felmentés jogellenessége jogkövetkezményei iránt a megismételt eljárást követően a Győri Közigazgatási és Munkaügyi Bíróságnál 5.M.34/2012. szám alatt folytatott és másodfokon a Győri Törvényszék 2.Mf.20.959/2013/5. számú ítéletével jogerősen befejezett perében az említett másodfokú határozat ellen a felperes által előterjesztett felülvizsgálati kérelem folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Kúria a Győri Törvényszék 2.Mf.20.959/2013/5. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy tizenöt nap alatt fizessen meg az alperesnek 30.000 (harmincezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget.

A felülvizsgálati eljárás illetékét az állam viseli.

I n d o k o l á s

A Győr-Moson-Sopron Megyei Bíróság a 2007. február 12-én jogerőssé vált 2.Mf.21.125/2006/3.számú közbenső ítéletével megállapította, hogy az alperes jogellenesen szüntette meg a felperes közalkalmazotti jogviszonyát, így az a közbenső ítélet kihirdetésével szűnik meg.

A felperes a módosított keresetében 853.237,- forint elmaradt illetmény, 930.804,-forint 12 havi kárátalány, 286.348,- forint felmentési időre járó illetménykülönbözet, 308.910,-forint jubileumi jutalom, 653.520,-forint 13. havi illetmény és ezen összeg kamatai, 192.142,-forint szabadságmegváltás, 455.700,-forint rendkívüli munkavégzésért járó illetménypótlék és ezen összeg kamatai, 91.140,-forint délutáni pótlék, 180.000,-forint helyettesítési díj, 23.496,-forint munkaszüneti napi pótlék,

606.000,-forint veszélyességi pótlék, 30.000,-forint nyugdíjpénztári tagdíj, 48.100, forint természeti katasztrófa miatt, 26.600,- forint nagytakarításért járó díjazás, 1.820.000 forint jegyesétől felvett kölcsön összegének 2005. április 1. -től 2013. október 15-ig járó kamata és 711.115,-forint költsége, 3.000.000,-forint nem vagyoni kártérítés, 440.000,- forint vagyoni kártérítés, 2013. január 1-től havi 15.000,-forint járadék, 240.000,- forint munka-és védőruha juttatás ellenértéke, 114.000,- forint helytelen adatszolgáltatásból eredő kártérítés és ezen összeg kamata és perköltség megfizetésére kérte kötelezni az alperest.

A Győri Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság a megismételt eljárást követően az 5.M.34/2012/54. számú ítéletével kötelezte az alperest 853.237 forint elmaradt illetmény, 456.402 forint hat havi kárátalány, 74.500 forint tizenharmadik havi juttatás és ezen összeg kamatai, 41.263 forint rendkívüli munkavégzésért járó díjazás és ezen összeg kamatai, 13.928 forint munkaszüneti napra járó pótlék és 14.500 forint, a nyugdíjpénztári tagdíj befizetés elmaradása miatti kártérítés megfizetésére. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította.

Ítéletének indokolásában a közalkalmazottak jogállásáról szóló 1992. évi XXXIII. törvény (Kjt.) 34. § (4)-(7) bekezdésére, 33. § (1)-(3) bekezdésére, 78. § (1)-(5) bekezdésére, 68. § (1) és (4) bekezdésére, továbbá a Kjt. 3. §-a alapján alkalmazandó, a Munka Törvénykönyvéről szóló 1992. évi XXII. törvény (Mt.) 11. § (1) bekezdésére, az Mt. 136. §, 145. §, 147. § (1)-(4) bekezdésére, 149. § (1) bekezdésére, a Kjt. 69. §-ára, 72. § (1)-(3) bekezdésére, 83. §-ára, valamint az Mt. 174. § (1)-(5) bekezdésére és 177. § (1) és (2) bekezdésekre utalással az alábbiakat rögzítette.

Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a közalkalmazotti jogviszony jogellenes megszüntetéséhez kapcsolódóan a felperest 2006. március 13-tól 2007. február 12-ig terjedő időszakra megillette az általa igényelt 853.237 forint elmaradt illetmény, amelynek összezszerűségét Paluscsák Zsuzsanna könyvszakértő szakvéleményében megállapított 77.567 forintos átlagkeresettel számolta el.

Az anyagi jogkövetkezményként előterjesztett tizenkét havi kárátalányt hat havi illetményösszegben ítélte meg, amelynél figyelemmel volt a felperes idősebb életkorára, az alperesnél fennállt közalkalmazotti jogviszonya időtartamára, továbbá arra, hogy az alperes ezen összeg vonatkozásában elismerő nyilatkozatot tett.

Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a felperest a Kjt. 33. §-a

és 34. § (7) bekezdése alapján a nyolc hónap felmentési idő felére, azaz négy hónapra illetve meg a juttatás, mivel jogviszonya 1975. október 1. napjától volt számítandó. A felek által elfogadott átlagkeresettel számolva ez 310.268 forintot jelentett, ezen a jogcímen azonban az alperes korábban 334.180 forintot már kifizetett a felperes részére, ezért további igénye alaptalan volt.

A közigazgatási és munkaügyi bíróság megalapozatlannak ítélte a felperes jubileumi jutalom iránti kereseti kérelmét, mivel a jogszerző időt kizárólag 1989. szeptember 1-től lehetett figyelembe venni. A tizenharmadik havi illetményre vonatkozó kereseti követelést 74.500 forintban találta megalapozottnak, mivel a megelőző időben, tehát 2002-től 2005. évben a munkáltató azt megfizette, míg korábbi évekre előterjesztett igény az Mt. 11. §-a alapján elévült.

A felperes szabadságmegváltás iránt előterjesztett kereseti kérelmét elutasította rögzítve, hogy a munkáltató 2003. és 2004. évekre a szabadságot kiadta, míg 2005-ben azt részben kiadta, részben pedig megváltotta.

A felperes túlmunkadíj iránti igényét az elsőfokú bíróság 41.276 forintban állapította meg, és ezen összeg kamatait is megítélte, figyelemmel a korábbi eljárásban beszerzett Cs. J.né könyvszakértő véleményére, amelyet az alperes is elismert. A felperes bírói felhívás és tájékoztatás ellenére további szakértői bizonyítást e körben nem indítványozott.

Az elsőfokú bíróság a felperes délutáni pótlékra és helyettesítési díjra vonatkozó igényét bizonyítottság hiányában elutasította, míg a munkaszüneti napra előterjesztett pótlékigényt 13.928 forintos összegben megítélte. Az összecszerűség körében a megelőző eljárásban beszerzett szakvéleményt és az alperes elismerését vette alapul.

Az elsőfokú bíróság rögzítette, hogy a felperes felhívás ellenére nem bizonyította, hogy veszélyes munkakört töltött be, ezért veszélyességi pótlék iránti igénye megalapozatlan volt. A nyugdíjpénztári tagdíj elmaradás miatt támasztott 30.000 forintos követelését a bíróság 14.500 forintos összegben találta megalapozottnak figyelemmel az alperes elismerésére, továbbá arra, hogy a felperes nem tudta igazolni a keresetben foglalt összeget. Elutasította a felperes természeti katasztrófa miatt és nagytakarításért előterjesztett igényét, mert ezeket felhívás ellenére sem jogalapjában, sem összecszerűségében nem bizonyította.

A közigazgatási és munkaügyi bíróság elutasította továbbá a felperes jegyesétől felvett kölcsön törvényes kamatai iránt előterjesztett kereseti kérelmét, mivel nem volt hitelt érdemlően

igazolt, hogy ilyen nagyságú kölcsön felvételére azért kényszerült, mert az alperes jogellenesen szüntette meg a közalkalmazotti jogviszonyát, különös tekintettel arra, hogy a korábbi bírósági döntések új eljárás lefolytatását írták elő a felmentés jogellenességének anyagi jogkövetkezményei megállapítása érdekében, amely eljárás még nem fejeződött be.

Alapvetően ítélte a felperes járadék és nem vagyoni kártérítés iránt előterjesztett keresetét is. Rögzítette, hogy a csatolt orvosi iratok, a házi orvos tanúvallomása, illetőleg a beszerzett igazságügyi orvosszakértői és pszichiáter társszakértői vélemény valamint azok kiegészítései alapján megállapítható volt, hogy a jogellenes felmentéssel kapcsolatban közvetett módon következett be a felperes egészségromlása, az nem kizárólag és nem elsősorban az alperes eljárására vezethető vissza, hanem a felperes személyiségére, személyiségzavarára és pszichés állapotára.

A tanúvallomások alapján megállapította, hogy az alperes a munkaruhát a felperes részére természetben kiadta, ezért a munkaruhával, védőruhával kapcsolatos költségtérítés iránti keresetét elutasította. Az elsőfokú bíróság megalapozatlannak ítélte a felperes 114.000 forint kártérítés megfizetésére vonatkozó kereseti igényét is, rögzítve, hogy a felperes bírói felhívás ellenére nem bizonyította, hogy az alperes a munkaviszonyával kapcsolatos magatartása miatt ilyen összegű kárt okozott, a becsatolt nyugdíjbiztosítói határozat nem alapozta meg a munkáltató kártérítési felelősségét.

A felperes által előterjesztett költségigények közül 29.090 forint összegű postaköltséget talált megalapozottnak, amely összeggel csökkentette a felek közötti pernyertesség-pervesztesség aránya alapján alperes részére megítélt ügyvédi munkadíjat.

A felperes fellebbezése alapján eljáró Győri Törvényszék a 2.Mf.20.959/2013/5. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatta. Kötelezte az alperest a felperes javára megítélt elmaradt illetményösszege után 2006. szeptember 1. napjától járó, míg a hat havi kárátalány összege után 2007. február 13-tól 2014. március 14. napjáig járó kamatai megfizetésére. A hat havi kárátalány összegét 465.402 forintra pontosította, a 13.928 forint munkaszüneti napra járó pótlékot 29.187 forintra felemelte. Az alperes által az államnak fizetendő szakértői költség összegét 40.000 forintra leszállította, az állam által viselendő szakértői díj összegét 357.622 forintra felemelte. Az ítélet további rendelkezéseit nem érintette. Kötelezte továbbá a felperest az alperes részére 100.000 forint másodfokú perköltség megfizetésére.

A törvényszék az ítéletének indokolásában megállapította, hogy az elsőfokú bíróság helytállóan döntött a tizenegy havi elmaradt

illetmény összegéről. Utalt a Győr-Moson-Sopron Megyei Bíróság 2.Mf.20.313/2010/3. számú döntésére, amely jogerősen megállapította a felperes illetményét, a fizetési fokozat és osztály szerint meghatározott szorzószámokkal megemelt összegben. A felperes a jogerős döntést jogorvoslattel nem támadta, nem peresítette a besorolását érintő munkáltatói intézkedéseket, illetve azt, hogy közalkalmazotti jogviszonya 1975. október 1. napjától kezdődően került meghatározásra. Utalt továbbá arra is, hogy a Kjt. kizárólag az illetmény megállapítása körében, vagyis a besorolásnál engedi meg az 1992. július 1. napját megelőzően fennállt valamennyi munkaviszony teljes időtartamának figyelembevételét. Erre figyelemmel nem volt értelmezhető a fellebbezés azon hivatkozása, hogy az elszámolása nem 1972. májusától, hanem 1975. évtől indul. A törvényszék ezen túl rögzítette azt is, hogy a nyugdíjjogosultság és ellátás összegének szempontjából a szolgálati idő számítása eltérő rendelkezésen alapul a Kjt. besorolási rendszeréhez képest. A másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság tévesen utasította el az elmaradt illetmény után járó kamatra vonatkozó kereseti igényt, ezért a középarányos időtől az alperest kamat fizetésére kötelezte.

A tizenkét havi kárátalány megítélésére irányuló fellebbezési kérelmet szintén megalapozatlannak találta és megállapította, hogy az elsőfokú bíróság helyes mérlegeléssel döntött annak mértékéről, ugyanakkor ezen követelés vonatkozásában tévesen mellőzte a kamatok megítélését, ezért az elsőfokú bíróság ítéletét e körben megváltoztatta.

A rendkívüli munkavégzésért járó díjazás tekintetében az elsőfokú bírósággal egyezően megállapította, hogy a felperes a Cs. J.né szakértő által meghatározott túlmunkadíjat meghaladó igénye ténybeli alapját a perben nem tudta bizonyítani. Utalt az e körben követett ítélezési gyakorlatra, amely szerint a felperes bizonyítási kötelezettsége nem csak egy adott napon történő túlmunkavégzésére, hanem annak mértékére is vonatkozott, amelyet a meghallgatott tanúk vallomása, illetve a jelenléti ív adatai nem támasztottak alá.

A törvényszék megállapította, hogy alaptalan a felperes azon hivatkozása, mely szerint a hatályon kívül helyezett eljárásban beszerzett szakértő véleményt nem lehetett figyelembe venni, ugyanis az eljárás megismétlésének elrendelése nem eredményezi a már beszerzett, illetve rendelkezésre álló bizonyítási anyag teljes mellőzését.

A törvényszék álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a peradatok helyes értékelésével megalapozottan döntött a munkaszüneti napra járó illetménypótlék tekintetében is a szakvélemény adatai alapján. Cs. J.né könyvszakértő véleményének 15-16. oldala azonban az

elsőfokú ítéletben megállapított 13.928 forint munkaszüneti napra járó pótlékon túlmenően az ezen a napon végzett munka illetményvonzataként feltüntetett még 6964 forintot, illetve délutáni műszakpótlékként 8295 forintot, ezért a törvényszék az elsőfokú ítéletet ebben a körben megváltoztatta.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint a nyugdíjpénztári tagdíjbefizetés elmaradásával összefüggésben már megítélt összegben túlmenő felperesi kereset alaptalan volt. Ezen igény vonatkozásában a felperes korábban igényét leszállította, az alperes által elismert 14.500 forintra, majd az eljárás későbbi szakaszában ismételten 29.000, illetve 30.000 forintos összegben terjesztette elő, azonban a nyugdíjpénztárból származó adatközlésekre tekintettel ezen igénye megalapozatlan volt.

A másodfokú bíróság a felperes jubileumi jutalom, szabadságmegváltás, tizenharmadik havi és felmentési időre járó juttatás, a hibás adatszolgáltatással összefüggő 114.000 forintos kárigény, vagyoni és nem vagyoni kártérítés körében az elsőfokú bíróság ítéletét annak helyes indokai alapján helybenhagyta

A törvényszék végül utalt arra, hogy a felperes alaptalanul fellebbezte a perköltség megállapítását, mivel a pernyertesség és pervesztesség arányának figyelembevételével (10 % - 90 %) a felperest ennél magasabb összegű perköltség is terhelhette volna.

A felperes a felülvizsgálati kérelmében „az eredeti keresetben foglalt döntés meghozatalát”, továbbá az alperes perköltségben történő marasztalását kérte. Az elmaradt illetmény vonatkozásában hivatkozott a Győr-Moson-Sopron Megyei Kormányhivatal Nyugdíjbiztosítási Igazgatóságának 2012. június 22-én kelt határozatára, amelyben figyelembe vehető szolgálati idejének kezdetét 1972. május 2-ától vette számításba, míg az alperes elszámolása 1975-től indult. Ennek következtében a kimunkált elmaradt alapbér jellegű juttatások különbözetét, 1.954.380 forint összegre kérte módosítani. Sérelmezte, hogy az alperes a besorolása megállapításakor a gyes időszakát figyelmen kívül hagyta, mindezek alapján a Kjt. 82. §-a szerinti kártérítési kötelezettség terheli.

A tizenkét havi kárátalány összegére vonatkozó kereseti kérelmét fenntartotta, további 456.402 forint megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Arra hivatkozott, hogy az alperesi képviselő 2009. október 1-jén 83.651 forint átlagkeresetet ismert el, amelynek hat havi összege 501.906 forint, a különbözetre az alperes Kjt. 82. § szerinti kártérítési felelőssége fennáll. Sérelmezte, hogy a kárátalány megállapítása során a bíróságok nem vették figyelembe az életkorát, továbbá közalkalmazotti jogviszonya időtartamát a Kjt. 87/A. § (3) bekezdés b) pontjának megsértésével, a gyes időtartamának figyelmen kívül hagyásával számították.

A tizenharmadik havi juttatás elmaradt összegének megállapítása körében további 653.520 forint megítélését kérte, mert az álláspontja szerint az alperes az eljárás során nem bizonyította ennek megfizetését.

A rendkívüli munkavégzésre járó díjazás körében a felperes a 2012. augusztus 10-ei előkészítő iratának 4. oldalán kimunkáltak szerint a marasztalás összegét 192.142 forintra kérte felemelni. Álláspontja szerint a hatályon kívül helyezett eljárásban beszerzett szakvéleményt nem lehetett volna figyelembe venni, és ezt a munkaszüneti napnál sem lehetett volna értékelni. A délutáni pótlék és a helyettesítési díj elutasítása körében kifejtette, hogy az Mt. 117. § (1) bekezdés f) pontja szerint többműszakos folyamatos munkarendben dolgozott, ahol 15-30 %-os pótlék illetve volna meg. Erre tekintettel 91.140 és 180.000 forintot kért az Mt. 151/A. § (3) bekezdés c) pontja alapján. Állította, hogy a munkaszüneti napra az alperes soha nem fizetett számára díjazást.

A nyugdíjpénztári tagdíj befizetés kapcsán a Kjt. 82. §-ára alapított kártérítési felelősség alapján kérte az alperes kereset szerinti marasztalását és az OTP Nyugdíjpénztár 2007. március 2-ai iratára hivatkozott.

A felmentési időre járó juttatás körében annak nyolc havi mértékét nem, csak összezszerűen, annak számítási alapját sérelmezte, mert álláspontja szerint azt 82.813 forintos átlagkereset figyelembevételével kellett volna megállapítani, itt sem vette figyelembe a bíróság a gyes időtartamát.

A felperes sérelmezte a természeti katasztrófa miatt és nagytakarítás jogcímén elutasított keresetét. Utalt arra, hogy gazdasági bűncselekmények elkövetése történt az alperesnél.

A jubileumi jutalom körében a felperesi érvelés szerint a bíróságok tévesen számolták jogviszonyának kezdetét 1975. október 1-jétől, mert a nyugdíjbiztosítási igazgatóság szerint az ténylegesen 1972. májusában kezdődött. Itt 308.910 forint megfizetését kérte a Kjt. 78. § (2) bekezdése, 87/A. § (1) és (3) bekezdés b) pontja alapján.

A szabadságmegváltás körében avval érvelt, hogy a bíróságok nem vették figyelembe, hogy a fizetési fokozat és a szabadság összhangban van-e. 265.274 forint megfizetésére kérte kötelezni az alperest az Mt. 11. § (3) bekezdése, továbbá a Kjt. 56. és 57. §-ai alapján.

A veszélyes munkakör pótlékigénye körében azt állította, hogy munkaideje több mint 50 %-át vegyszerekkel töltötte, ezért őt a Kjt. 79. § (1) bekezdés a) pontja, továbbá az Mt. 174. § (1)-(5)

bekezdései alapján kártérítés illeti meg.

A felperes kérte a jegyesétől felvett 1.820.000 forint kölcsön kamatát a Kjt. 82. §-ára hivatkozással kártérítés jogcímén.

A nem vagyoni kártérítési igénye elutasítása körében azzal érvelt, hogy az alperest a Kjt. 82. §-a szerint kártérítési kötelezettség terhelte, mivel a szakértői vélemény szerint a bekövetkezett egészségkárosodása és az alperes magatartása közötti okozati összefüggés közvetetten fennállt. Az elmaradt munka- és védőruha juttatás jogcímén az munkavédelemről szóló 1993.évi XCIII. törvény (Mvt.) 54. §-a és a Kjt. 82. §-a alapján az alperest a keresetben írt 240.000 forint összegben kérte marasztalni. A felperes panaszolta az alperes nyugdíjbiztosítónak adott helytelen adatszolgáltatásból eredő kárának elutasítását is, amelyet 114.000 forintos összegben jelölt meg, mivel álláspontja szerint a nyugdíjbiztosítási igazgatóság határozatával bizonyítási kötelezettségének eleget tett.

Az alperes a felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályában történő fenntartását és a felperes felülvizsgálati eljárási költségben történő marasztalását kérte.

A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a Pp. 274. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

A felülvizsgálati kérelem nem megalapozott.

A Pp. 272. § (2) bekezdése alapján a felülvizsgálati kérelemben meg kell jelölni azt a határozatot, amely ellen a felülvizsgálati kérelem irányul, azt, hogy a fél milyen tartalmú határozat meghozatalát kívánja, továbbá elő kell adni a jogszabálysértés és a megsértett jogszabályhely megjelölése mellett, hogy a fél a határozat megváltoztatását milyen okból kívánja.

A felperes a felülvizsgálati kérelmében a másodfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a teljes kereseti kérelemnek helyt adó határozat hozatalát kérte. Ugyanakkor fellebbezéssel nem támadta az elsőfokú ítéletnek a természeti katasztrófa miatt és nagytakarításból eredő igényét, a veszélyes munkakör pótlékigényét, a jegyesétől felvett kölcsön kamatait, valamint a munka- és védőruha juttatást elutasító ítéleti rendelkezéseket, így ezek a felülvizsgálati eljárás tárgyát sem képezhetnék [Pp. 270. § (1) bekezdés, 275. § (1) bekezdés, EBH 2002.653.].

A felperes megalapozatlanul sérelmezte a besorolása körében a szolgálati ideje számításának helytelenségét. A perben becsatolt nyugdíjbiztosítási igazgatóság határozata a figyelembe vehető



szolgálati időt 1972. május 2-ától 2007. február 12-éig 31 év 129 napban állapította meg. Ez nem mond ellent az alperes 1989. szeptember 1-jén kiadott igazoláson szereplő adatoknak, amely a beszámított szolgálati idő mértékét 13 év 11 hónap 1 napban állapította meg, és ennek figyelembevételével az alperesnél 1989. szeptember 1-jén létrejött munkaviszonynál a jogviszony kezdetét 1975. október 1-jével állapította meg. Ez a dátum ugyanis nem a felperes tényleges munkavégzésének kezdetét, hanem az addig elismert munkaviszonyok időtartamának figyelembevételével az alperesnél keletkezett jogviszonyhoz képest meghatározott szolgálati idő kezdetét, vagyis a beszámítandó idő kezdetét rögzítette. A nyugdíjbiztosítási igazgatóság határozatából is megállapítható, hogy a felperes esetében több mint két éves időtartam nem került elismerésre, e körben a felperes további jogorvoslatot terjesztett elő a közigazgatási eljárásban, e vonatkozásban egyéb adat nem állt rendelkezésre. Mindezekből következően a felperes szolgálati idejét az alperes az igazolt munkaviszonyok körében helytállónan számította és besorolását is helytállónan állapította meg. A felperes átlagilletményét - amellyel az elmaradt illetményt, továbbá az átalánykártérítés összegét is számítani kellett - az igazságügyi könyvszakértői vélemény határozta meg (47. sorszám alatti P. Zs. könyvszakértői véleménye), ennek összege 77.567 forint volt, amelyet a felperes 53. sorszám alatti írásbeli nyilatkozatában elfogadott.

Az eljáró bíróságok az átalánykártérítés körében helytállónan értékelték a felperes felmentéskori életkorát, továbbá a jogellenes felmentés felperesre gyakorolt hatását is, ezért nem jogsértő az alperes által is elismert hat havi átalánykártérítés összege.

Az átlagkereset és az elmaradt illetmény körében a Kúria ezen túl utal a Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bíróságának Mfv.I.11.051/2010/16. számú részítéletére, amely a felperes besorolását jogerősen megállapította és azt rögzítette, hogy az helytállónan történt meg az „A” fizetési osztály 10. fizetési fokozatában. E körülményt a Legfelsőbb Bíróság döntésére figyelemmel a felperes már nem vitathatta. Ebből eredően az elmaradt illetmény, a felmondási időre járó átlagkereset-különbözet vonatkozásában a felülvizsgálati kérelme megalapozatlan volt.

A tizenharmadik havi juttatás vonatkozásában szintén helytállónan döntöttek a bíróságok akkor, amikor a felperes részére 74.500 forintot meghaladó kereseti kérelmét elutasították. Az alperes a perben bizonyította, hogy 2002. és 2005. évek között a felperes részére megfizette a tizenharmadik havi illetmény összegét, ezen túl pedig a felperes igénye az írásbeli felszólítás hiányában az Mt. 11. §-a alapján elévült.

A felperes a felülvizsgálati kérelmében a rendkívüli munkavégzésért

járó, valamint a munkaszüneti napra járó díjazás, továbbá a délutáni pótlék és a helyettesítési díj körében hozott ítéleti rendelkezéseket sérelmezve megalapozatlanul hivatkozott arra, hogy a korábbi eljárásokban beszerzett szakértői véleményt a jelen eljárásban nem lehetett figyelembe venni. A törvényszék az elsőfokú ítéletek hatályon kívül helyezése körében részletes iránymutatást adott arra nézve, hogy az elsőfokú bíróságnak milyen körben kell újabb bizonyítást lefolytatnia, amely azonban nem jelenti azt, hogy a már beszerzett, valós adatokon alapuló szakvélemény figyelmen kívül hagyását írta volna elő, ilyen tartalmú iránymutatást a másodfokú döntések nem tartalmaztak. Mindezek alapján a törvényszék helytállóan következtetett arra, hogy a felperes a korábbi eljárásban beszerzett szakértői vélemény kizárására vonatkozó érvelése megalapozatlan volt.

A törvényszék ugyancsak helytállóan döntött a nyugdíjpénztári tagdíj befizetés körében a 14.500 forintot meghaladó felperesi igényt elutasító elsőfokú ítélet helybenhagyásáról. A törvényszék e körben helytállóan utalt az M.264/2007/28. sorszám alatti nyugdíjpénztárból származó adatközlésre, amely a felperes ez irányú többletigényét nem bizonyította.

Szintén helytálló a törvényszék érvelése a jubileumi jutalomra vonatkozó döntése körében. A jubileumi jutalomnál figyelembe vehető szolgálati idő számítását a Kjt.87/A.§ (1) bekezdése határozza meg, abba kizárólag a közalkalmazotti jogviszonyban töltött, illetőleg a Kjt. hatályba lépését, vagyis 1992. július 1-jét megelőzően a közszférának minősülő munkaviszonyok számítandók. Mivel a felperes az alperessel létesített munkaviszonyát megelőzően a jelenleg az Mt. hatálya alá tartozó munkáltatóknál állt alkalmazásban, az ott szerzett időszakok a jubileumi jutalom számítása vonatkozásában nem minősülnek jogszerző időnek.

A felperes a felülvizsgálati kérelmében megalapozatlanul panaszolta a szabadságmegváltás iránti igénye elutasítását is. E körben a Kúria visszautal az illetmény megállapításánál kifejtettekre, mely szerint a felperes a besorolását egyrészt a Legfelsőbb Bíróság korábbi döntésére figyelemmel nem támadhatta, másrészt az helytállóan került összegszerűen is megállapításra, ezért a felperes részére 2005. évben részben megváltott szabadságon túl igénye megalapozatlan volt.

A felperes vagyoni és nem vagyoni kártérítés megfizetése körében megalapozatlanul panaszolta az eljáró bíróságok döntéseit. Az igazságügyi orvosszakértői vélemény a felperesnél pszichés állapotára tekintettel 10 %-os szervezeti egészségkárosodást, egyéb testi betegségek esetében 44 %-os egészségkárosodást, szervezetenként pedig 50 %-os mértékű egészségkárosodást állapított meg. Rögzítette, hogy a felperes szomatikus testi

megbetegedései jogellenes felmentésével nem állnak okozati összefüggésben. A felperes pszichés állapota és közalkalmazotti jogviszonya jogellenes megszüntetése között közvetett ok-okozati összefüggést állapított meg, azonban e körben rögzítette, hogy a felperest már a felmentést megelőzően is kezelték a pszichiátrián, ezért személyiségzavara nem a munkáltatói intézkedés miatt alakult ki. Ezért a kétséget kizáró okozati összefüggés bizonyítottságának hiányában a felperes ez irányú felülvizsgálati érvelése is megalapozatlan volt.

A felperes a nyugdíjbiztosítónak adott helytelen adatszolgáltatás körében megsértett jogszabályt nem jelölt meg, ezért a Kúria ezen érvelését a jogszabályi feltételek hiányában [Pp. 272. § (2) bekezdés] nem vizsgálhatta.

Az eljáró bíróságok a pernyertesség és pervesztesség arányának figyelembevételével helytállóan döntöttek a perköltség összegéről. E körben szükséges rögzíteni, hogy a munkavállalói költségkedvezmény önmagában az ellenfélnek megítélendő perköltség fizetése alól nem, kizárólag a per egyéb költségei, vagyis az illeték és szakértői költség megfizetése alól mentesít, ezért a felperes ez irányú felülvizsgálati kérelme is megalapozatlan volt.

A fentiekre tekintettel a Kúria a jogerős ítéletet a Pp. 275. § (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

A felperes a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles az alperes felülvizsgálati eljárási költségének megfizetésére.

A felülvizsgálati eljárás illetékét a 6/1986.(VI.26.) IM rendelet 14. §-a alapján az állam viseli.

Budapest, 2015. január 14.

*Dr. Stark Marianna s.k. a tanács elnöke, Szolnokiné dr. Csernay Krisztina s.k. előadó bíró, Sipőczné dr. Tánczos Rita s.k. bíró*

A kiadmány hitelével:

bírósági tisztviselő